

Στην Κρήτη για καμιά τριανταριά χρόνια κυριάρχησε μια τοπική «νομενκλατούρα» –κομματική, επιχειρηματική, επιστημονική, συνδικαλιστική – που διαχειρίζονταν, χωρίς υπερβολή τα πάντα.

Θέσεις, αξιώματα, εργολαβίες, επιδοτήσεις, προγράμματα, όλα περνούσαν από τα χέρια τους. Όποια πέτρα κι αν σήκωνες τους έβρισκες από κάτω. Εκτός από τη δουλειά τους, εκεί τους έβρισκες σπάνια. Εννοώ εκεί που ήταν διορισμένοι, γιατί όλοι σχεδόν ήταν. Σε νομαρχίες, δήμους, εφορίες, πολεοδομίες ή εκλεγμένοι σε εργατικά κέντρα, ομοσπονδίες και συνεταιρισμούς. Σε θέσεις ευθύνης, διευθυντές, προϊστάμενοι, πρόεδροι, σύμβουλοι, ιδιαίτεροι βουλευτών, κουμπάροι. Με υψηλές γνωριμίες πάντοτε «έλυναν και έδεναν». Δεν τους έπιανε νόμος, όλα τα τακτοποιούσαν με τον τρόπο που μόνο αυτοί ήξεραν.

Σήμερα βέβαια έχουν αλλάξει πολλά. Αυτά που χρόνια μας «πούλαγαν» αποδείχτηκαν φούμαρα. Όμως αυτοί συνεχίζουν απτόητοι. Τι κι αν ο πολιτικός τους φορέας κατρακύλησε στο 3 με 4%; Τι κι αν οι ταγοί τους είναι στη φυλακή; Σε τοπικό επίπεδο παραμένουν αχτύπητοι. Και διεκδικούν την ψήφο σου!

Τους συναντάς στα ΜΜΕ, σε ημερίδες και σε συνέδρια, να βγάζουν λόγους, ν' αναμασούν τα ίδια και τα ίδια, μια ψευδοεπιστημονική αργκό, που δεν έχει κανένα νόημα και περιεχόμενο. Αραδιάζουν κλισέ φράσεις όπως: «βιώσιμη και αειφόρος ανάπτυξη», «μοχλός ανάπτυξης κι εξόδου από την κρίση», «φιλικό επιχειρηματικό περιβάλλον», «συγκριτικά αναπτυξιακά πλεονεκτήματα», «βελτίωση της ανταγωνιστικότητας» αλλά κυρίως «αύξηση της απορροφητικότητας», του ΕΣΠΑ προφανώς. Καμαρώνουν γιατί είναι, λέει, πολύ απορροφητικοί. Και όσο πιο «απορροφητικός» είσαι, τόσο πιο πετυχημένος!

Θυμάμαι τα προηγούμενα χρόνια, του «εκσυγχρονισμού», της «ευμάρειας» που λένε, τι πάθαινες αν τολμούσες να διαφωνήσεις μαζί τους.

Αν τολμούσες να αμφισβητήσεις το «θαύμα» του Χρηματιστηρίου, να υπενθυμίσεις ότι Χρηματιστήριο υπήρχε και σε άλλες χώρες, δεν το ανακάλυψε ο Σημίτης, κι ότι μια ξέφρενη ανοδική πορεία μοιραία θ' ακολουθούσαν από μεγάλη πτώση. Τότε σε κατατρόπωναν ως μαρξιστικό απολίθωμα που ζούσες στο 19ο αιώνα. Αυτά είχαν λέει περάσει οριστικά. Άλλωστε σου έτριβαν στη μούρη ότι αυτοί έβγαζαν τη μέρα όσα εσύ έβγαζες σ' ένα μήνα!

Αν τολμούσες να μιλήσεις για τη σπατάλη των Ολυμπιακών αγώνων σε έλουζαν ως προδότη, εχθρό της πατρίδας, της ανάπτυξης και του τουρισμού, γιατί δεν έβλεπες τα οφέλη που θα απολαύσουμε μετά τους αγώνες, που εννοείται ότι αυτοί τα έβλεπαν. Κι εσύ ο «κολλημένος» είχε κάτι «κουλά» ερωτήματα για το πόσο θα κοστίσουν, ποιος θα τα τσεπώσει, ποιοι θα τα πληρώσουμε κ.α.

Αν τολμούσες να ψελλίσεις κάτι για την καταστροφή του αγροτικού κόσμου και της υπαίθρου, για το ότι δεν είναι δυνατόν μια χώρα να μην παράγει τίποτα, τότε σε έβαζαν στη θέση σου λέγοντας σου ότι εμείς έχουμε άλλα συγκριτικά πλεονεκτήματα, ότι θα γίνουμε χρηματοπιστωτικό κέντρο της Μεσογείου, κέντρο τουρισμού, μεταφορών, εμπορίου, νέων τεχνολογιών και πολλά άλλα που θαύμαζες πως διάολο τ' αποστηθίζουν ενώ δεν καταλαβαίνουν τι λένε!

Θα μου πείτε: και τι νομίζεις δηλαδή, ότι θα αποχωρήσουν ντροπιασμένοι για το κακό που έκαναν στο λαό; Ότι θα έχουν τύψεις γιατί έβαλαν τη χώρα στο Μνημόνιο, τη ρήμαξαν, την κατάρρεψαν και βύθισαν τους εργαζόμενους στη φτώχεια και την απελπισία; Ότι θα πάνε να κρυφτούν γιατί υπήρξαν σύντροφοι και μοιτράπεζοι του Τσοχατζόπουλου, του Μαντέλη και του Παπαντωνίου;

Πρώτοι αυτοί ξέρουν και θα σου πουν τι ακριβώς έγινε, τι ακριβώς φταίει. Σα να έχουν καταπιεί το ΜΕΓΚΑ και το ΣΚΑΙ μαζί. Σου λένε και σου ξαναλένε: ότι ζούσες πάνω από τις δυνατότητες σου, ότι μαζί τα φάγαμε, ότι το είχαμε παρακάνει, ότι φταις κι εσύ που έπεσε έξω η χώρα, ότι αν φύγουμε από το ευρώ θα καταστραφούμε, ότι ζωή έξω από την ΕΕ δεν υπάρχει. Θα στα πουν πάλι με την ίδια σιγουριά που είχαν και παλιότερα.

Τώρα που οι «αυτοδιοικητικές» εκλογές πλησιάζουν, όλοι αυτοί είναι έτοιμοι να «παίξουν τα ρέστα τους». Συσπειρώνονται γύρω από τα υπολείμματα εξουσίας που τους απόμειναν. Δίνουν λυσσαλέα μάχη για να επιβιώσουν πολιτικά και μερικοί απ' αυτούς και οικονομικά. Τελευταίο τους καταφύγιο, οι «δημοτικοί τους άρχοντες». Ο Αρναουτάκης- αφού ψήφισε το πρώτο μνημόνιο και χρημάτισε υφυπουργός του Γιωργάκη Παπανδρέου - τώρα είναι, λένε, ο πιο «πετυχημένος» περιφερειάρχης στη χώρα. Ο Κουράκης φυσικά και επιθυμεί - σιγά μη δεν επιθυμούσε- να είναι ξανά δήμαρχος Ηρακλείου ενώ ο Σκουλάκης, μετά από 30 χρόνια βουλευτής, αφού κι αυτός ψήφισε το Μνημόνιο, έκανε και μια θητεία στο Δήμο Χανίων, θέλει κι άλλη θητεία για να ολοκληρώσει το έργο του!

Ο χρόνος τους έχει τελειώσει !

Δεν αρκεί όμως η συντριβή τους. Δεν αρκεί μια απλή εναλλαγή διαχειριστών.

Χρειάζεται να υποστηριχτεί ένας άλλος δρόμος χωρίς μνημόνια, χρέος και ευρώ. Για να έχουμε δουλειές, δικαιώματα, μισθούς, παιδεία και υγεία, δημοκρατία και λαϊκή κυριαρχία, χρειάζεται ρήξη και σύγκρουση με το κεφάλαιο και «απόδραση» από τη «φυλακή» της Ε.Ε. Για να ανοίξει ο δρόμος της κοινωνικής και πολιτικής απελευθέρωσης της εργατικής τάξης και του λαού.

Υ.Γ. Την Κυριακή 23 Μάρτη, κάποιοι από αυτούς, διέπραξαν άλλη μια αθλιότητα. Πίστεψαν ότι με τα χημικά, που το ΝΑΤΟ και η ΕΕ θέλουν να ρυπάνουν τις θάλασσες μας, αυτοί θα «ξεπλυθούν» από τις πομπές τους και θα εμφανιστούν «καθαροί» στους ψηφοφόρους. Έτσι αφού μιλούσαν για ώρες και πότισαν με τα σάλια τους τα ματωμένα χώματα του Αρκαδίου επιχείρησαν να εμποδίσουν μια ομάδα ψυχωμένων αγωνιστών από το Ρέθυμνο που θέλησαν, για 5 μόλις λεπτά, να διαβάσουν ένα ψήφισμα το οποίο υπέγραφαν μεταξύ άλλων ο σύλλογος αρχιτεκτόνων, ο σύλλογος γιατρών ΕΣΥ, η ΕΛΜΕ Ρεθύμνου, τέσσερις πολιτιστικοί σύλλογοι της περιοχής και πολλοί άλλοι φορείς του Ρεθύμνου!!! Το κείμενο (βλ. συνημμένα) διαβάστηκε και τα απομεινάρια του καθεστώτος κατάλαβαν ότι τίποτα δεν είναι όπως παλιά.

Ο Γιάννης Κυριακάκης, είναι υποψήφιος Περιφερειάρχης Κρήτης με την Αντικαπιταλιστική Αριστερή Παρέμβαση

tokaravani.gr